

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Tdo/47/2026
Identifikačné číslo spisu:	2318010039
Dátum vydania rozhodnutia:	19.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Bargel
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2318010039.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Martina Bargela a sudcov JUDr. Emila Klemaniča a JUDr. Martina Ľuptáka, PhD., MBA, na neverejnom zasadnutí konanom 19. augusta 2026 v Bratislave, v trestnej veci obvineného F. G. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, o dovolaní menovaného podanom proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/50/2023, z 10. októbra 2023 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 31T/7/2018, zo 6. februára 2023

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného F. G. o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Galanta, sp. zn. 31T/7/2018, zo 6. februára 2023 bol obvinený F. G. uznaný za vinného zo spáchania obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa dopustil na skutkovom základe, že: od presne nezisteného času do 21.05 hod. dňa 16.05.2017 na ulici Š. X. mal u seba igelitové vrečko s obsahom bieleho kryštallického materiálu o hmotnosti 1 326 mg, obsahujúcim metamfetamín s priemernou koncentráciou 52,6 % hmotnostných, čo predstavuje aspoň 13 obvyklých jednorazových dávok drogy, pričom v zmysle zákona NR SR č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov je metamfetamín zaradený do II. skupiny psychotropných látok, na zaobchádzanie s ktorými je potrebné povolenie Ministerstva zdravotníctva SR, pričom nebol držiteľom uvedeného povolenia, a obžalovaný bol rozhodnutím LANDESGERICHT WELS, Rakúsko zo dňa 26.05.2015 sp. zn. 012 HV 50/2015x, právoplatné dňa 26.06.2015 uznaný vinným zo zločinu obchodovania s narkotikami podľa § 28a ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 Trestného zákona Rakúskej republiky a z prečinu nedovoleného zaobchádzania s narkotikami podľa § 27 ods. 1 a odsek 2 Trestného zákona Rakúskej republiky.

Za to bol obvinenému F. G. uložený podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku, s použitím § 38 ods. 4 a § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 37 písm. h),

písm. m) a § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 (dvanásť) rokov; pričom podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 42 ods. 2 a § 61 ods. 2 Trestného zákona súd uložil obvinenému trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu vo výmere 6 (šesť) rokov. Podľa § 76 ods. 2 a § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil obvinenému aj ochranný dohľad vo výmere (jeden) rok a 6 (šesť) mesiacov. Podľa § 77 ods. 2 Trestného zákona, s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona uložil obvinenému, počas trvania ochranného dohľadu, obmedzenia a povinnosti spočívajúce v zákaze užívania omamných a psychotropných látok a zákaz narábania s nimi. Zároveň podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste uloženom obvinenému rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/57/2017, zo 7. septembra 2017, právoplatný 11. septembra 2017 a trestným rozkazom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 2T/95/2018, z 13. februára 2019, doručený obvinenému 14. júna 2019 a právoplatný 2. júla 2019, ako aj ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací na podklade odvolania obvineného rozhodol uznesením, sp. zn. 3To/50/2023, z 10. októbra 2023 tak, že podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obvineného zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu podal obvinený F. G. prostredníctvom zvoleného obhajcu JUDr. Juraja Gavalca dovolanie s poukazom na dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) [bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa] a § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku [rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť].

Obvinený v dovolaní v podstate namietal:

„Trestná zodpovednosť podľa slovenského práva je založená výlučne na zavinení v zmysle § 15 a 16 Trestného zákona, ktoré musí zahŕňať všetky znaky charakterizujúce subjektívnu i objektívnu stránku trestného činu. V skutkovej vete rozsudku nie je čin obvineného charakterizovaný konkrétnymi skutkovými okolnosťami, ktoré by spoľahlivo odôvodnili záver o použitej právnej kvalifikácii podľa ods. 2 písm. a) § 172 Trestného zákona. Právna kvalifikácia skutku v rozsudku je nesprávna, v takomto popise skutku nemôže ísť o trestný čin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, žiadnym spôsobom to nie je možné z popisu skutku vyvodiť. Napadnuté rozhodnutie je preto založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku. Takéto rozhodnutie zásadne ovplyvnilo postavenie obvineného (§ 371 ods. 5 Trestného poriadku).

Dňom 6. augusta 2024 nadobudol účinnosť zákon č. 214/2024 Z. z., podľa ktorého je trestná sadzba za takto právne kvalifikovaný trestný čin obvineného, určená trestnou sadzbou uvedenou v § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona výmere sedem až pätnásť rokov.

Podľa § 2 ods. 1 Trestného zákona sa trestnosť činu posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší.

Tým najdôležitejším kritériom je vždy to, aby konečný výsledok bol pre páchatel'a priaznivejší a nie formalistický prístup, ktorý nie je pre páchatel'a priaznivejší, je potrebné vždy vziať do úvahy zmenu Trestného zákona, ak je priaznivejšia. Obvinený sa domnieva, že toto platí aj pre dovolacie konanie. Obvinený sa preto domnieva, že je potrebné vyhodnotiť v jeho prospech to, že spoločenské pomery sa

zmenili tak, že štátna moc netrestá už tak prísne skutok, pre ktorý bol odsúdený, ako ho trestala v čase, keď bol odsúdený, čo je potrebné zohľadniť v dovolacom konaní. Obvinený nepriamo poukazuje aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 650/2025, zo 16. decembra 2025.

Okrem uvedeného je potrebné poukázať na to, že Súdny dvor Európskej únie v rozsudku z 1. augusta 2025 vo veci C-544/23 dospel k záveru, že čl. 49 Charty základných práv Európskej únie a zásada lex posterior mitius v ňom obsiahnutá sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na správne súdne konanie o opravnom prostriedku, akým je kasačná sťažnosť, teda že Najvyšší správny súd, konajúc i v druhej a poslednej inštancii o tejto kasačnej sťažnosti, má prihliadať na zmenu právnej úpravy v prospech páchatelia administratívneho deliktu posudzovaného v základnom konaní administratívnom orgánom, ktorá nastala až po tom, čo bolo vydané rozhodnutie správneho súdu nižšej inštancie ním preskúmané, ktoré je právoplatné. Uznesenie Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 3To/50/2023, z 10. októbra 2023 je z týchto dôvodov rozhodnutím, ktorým bol obvinenému uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a zároveň takto súd zo súčasného pohľadu rozhodol podľa iného hmotnoprávneho ustanovenia (zákona pred účinnosťou novely č. 214/2024 Z. z.).“

Obvinený F. G. navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky, po vyslovení porušenia zákona v jeho neprospech, zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a prikázal, aby krajský súd vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka, ktorá uviedla:

„Vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku odsúdený namieta nesprávne právne posúdenie skutku, konkrétne absenciu určitých skutkových okolností odôvodňujúcich právnu kvalifikáciu podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku. K uvedenému je potrebné uviesť, že otázkou právnej kvalifikácie skutku, ako aj splnením podmienok použitia kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona sa súdy nižších stupňov riadne zaoberali, pričom svoje závery náležite odôvodnili v odôvodneniach rozhodnutí. Zo skutkových zistení obsiahnutých v rozsudku súdu prvého stupňa, ako aj z odôvodnenia rozhodnutí oboch konajúcich súdov jednoznačne vyplýva, že odsúdený bol už pred spáchaním predmetného skutku právoplatne odsúdený za drogovú trestnú činnosť. Táto skutočnosť bola v konaní riadne preukázaná vykonaným dokazovaním, najmä odpisom registra trestov a pripojenými rozhodnutiami súdov. Uvedené bolo zohľadnené pri právnej kvalifikácii skutku podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Dovolaateľ v podanom dovolaní v podstate ani nenamieta nesprávne právne posúdenie skutku, ale spôsob formulácie skutkovej vety rozsudku a rozsah skutkových zistení, čím však fakticky napáda správnosť a úplnosť skutkových zistení súdov nižších stupňov. Mám za to, že takéto námietky nepreukazujú dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, keďže dovolací súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť skutkové zistenia ustálené súdmi v predchádzajúcom konaní. Ďalej dovolateľ namieta dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, teda že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Predmetnú námietku nemožno považovať za dôvodnú. Odsúdenému bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov, teda v rámci zákonnej trestnej sadzby účinnej v čase rozhodovania súdu, a zároveň bol uložený druh trestu, ktorý zákon za predmetný trestný čin pripúšťa, z dôvodu ktorého nemožno hovoriť o uložení trestu mimo zákonom ustanovenej sadzby v zmysle predmetného dovolacieho dôvodu. Poukazujem na to, že zásada použitia priaznivejšieho zákona sa uplatňuje pri rozhodovaní o vine a treste, pričom posúdenie priaznivosti právnej úpravy sa viaže na čas rozhodovania súdu vo veci samej, z dôvodu ktorého dovolanie neslúži na nové posudzovanie primeranosti uloženého trestu z dôvodu neskoršej zmeny právnej úpravy, pokiaľ uložený trest bol v čase rozhodovania ukladaný v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Odsúdený v tejto súvislosti poukázal aj na novelu trestného zákona č. 214/2024 Z. z., k čomu uvádzam, že samotná zmena trestných sadzieb nepripúšťa dôvodnosť dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku. Predmetom dovolacieho konania je preskúmanie zákonnosti a odôvodnenosti právoplatného rozhodnutia z hľadiska taxatívne vymedzených dovolacích dôvodov, pričom dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku sa vzťahuje na prípady, keď bol trest uložený mimo zákonnej sadzby platnej a účinnej v čase rozhodovania súdu. Mám za to, že v posudzovanom prípade bol trest uložený zákonným spôsobom. Zároveň je potrebné uviesť, že dovolanie nemožno chápať ako ďalší opravný prostriedok smerujúci k revízii právoplatného rozhodnutia v celom rozsahu. Dovolací súd je viazaný dovolacími dôvodmi taxatívne ustanovenými v § 371 Trestného poriadku, pričom v predmetnej

veci odsúdený uplatňuje námietky, ktoré svojim obsahom zákonné dovolacie dôvody nenapĺňajú.“
Prokurátorka navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) dovolanie obvineného F. G. odmietol.

+ + +

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku) prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou na podanie dovolania (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že podané dovolanie spĺňa obligatórne náležitosti (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a dospel k záveru, že dôvody dovolania nie sú splnené.

Najvyšší súd poznamenáva, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, pričom nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené na nápravu akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Trestného poriadku. V porovnaní s dôvodmi, ktoré opodstatňujú podanie odvolania, sú dovolacie dôvody koncipované podstatne užšie. Je tomu tak z dôvodu, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Právoplatnosť súdneho rozhodnutia v sebe poníma jeho faktickú nezmeniteľnosť (formálna právoplatnosť) a záväznosť (materiálna právoplatnosť). Preto sú možnosti podania dovolania - vrátane dovolacích dôvodov - striktné obmedzené, aby sa potenciálne „širokým“ uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala v rámci konania pred dovolacím súdom ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako ďalšie odvolanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

Tento dovolací dôvod môže byť naplnený v dvoch alternatívach spočívajúcich v tom, že obvinenému bol uložený

- trest vo výmere mimo zákonnej trestnej sadzby alebo
- taký druh trestu, ktorý trestný zákon nepripúšťa.

Uloženie trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa týka len tých trestov, ktoré majú odstupňovateľnú trestnú sadzbu vymedzenú zákonom - trest odňatia slobody (§ 46 Trestného zákona), trest domáceho väzenia (§ 53 Trestného zákona), trest povinnej práce (§ 54 Trestného zákona), peňažný trest (§ 56 Trestného zákona), náhradný trest odňatia slobody za peňažný trest (§ 57 ods. 3 Trestného zákona), trest zákazu činnosti (§ 61 Trestného zákona), trest zákazu pobytu (§ 62 Trestného zákona), trest zákazu účasti na verejných podujatiach (§ 62 Trestného zákona), trest vyhostenia (§ 65 Trestného zákona).

Uložením trestu mimo zákonnej trestnej sadzby sa rozumie uloženie trestu obvinenému pod minimálne povolenú výmeru trestu ako aj prekročenie maximálne povolenej výmery trestu pri odstupňovateľných druhoch trestov (odňatia slobody, domáceho väzenia, povinnej práce, peňažného trestu, zákazu činnosti, zákazu pobytu a vyhostenia).

Uložením takého druhu trestu, ktorý zákon nepripúšťa sa rozumie, uloženie takých trestov, ktoré popri sebe nemôžu byť uložené - § 34 ods. 7 Trestného zákona, ale aj napríklad uloženie trestu zákazu pobytu

za nedbanlivostný trestný čin - § 62 ods. 2 Trestného zákona, uloženie trestu vyhostenia občanovi Slovenskej republiky - § 65 ods. 1 Trestného zákona alebo „podmienky na podmienku“ - § 49 ods. 2 Trestného zákona, či dokonca takého druhu trestu, ktorý v trestnom zákone vôbec nie je uvedený - trest pokánia a podobne.

Z obsahu dovolania vyplýva, že obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku namieta, že v dovolacom konaní je potrebné, vzhľadom na § 2 ods. 1 Trestného zákona, zohľadniť novelu Trestného zákona zo 6. augusta 2024, podľa ktorej je trestná sadzba za takto právne kvalifikovaný trestný čin obvineného určená trestnou sadzbou uvedenou v § 173 ods. 3 písm. c) Trestného zákona vo výmere sedem až pätnásť rokov, teda právnu úpravu pre neho priaznivejšiu. Najvyšší súd však uvádza, že táto novela nadobudla účinnosť až po právoplatnosti rozhodnutia druhostupňového súdu, pričom podľa ustanovenia § 2 ods. 1 Trestného zákona sa priaznivejšia právna úprava uplatní len vtedy, ak nadobudne účinnosť pred právoplatnosťou rozhodnutia.

Obvinený zároveň na podporu svojej námietky trestu uloženého mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby v dovolaní poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-544/23, z 1. augusta 2025, v súvislosti s aplikovaním zásady retroaktivity priaznivejšieho trestnoprávneho ustanovenia, zakotvenej v Charte základných práv Európskej únie.

Vo vzťahu k tejto námietke najvyšší súd odkazuje na záver, ktorý v tejto súvislosti formuloval senát 5T Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v ktorom poukazuje predovšetkým na rozdielny charakter správneho a trestného konania, ako aj na rozdiely medzi kasačným konaním a dovolacím konaním v trestných veciach, ktoré spočívajú nielen v rozdielnych dôvodoch týchto mimoriadnych opravných prostriedkov, v dĺžke lehôt na ich podanie, ale aj v samotnej prieskumnej činnosti kasačného a dovolacieho súdu a spôsobe ich rozhodovania. Najvyšší súd zastáva názor, že vzhľadom na vyššie uvedené rozdiely medzi kasačnou sťažnosťou a dovolaním, ako aj na osobitosti správneho konania, ktorými sa odlišuje od trestného konania, by závery Súdneho dvora Európskej únie neboli aplikovateľné v trestnom konaní. Záverom najvyšší súd poukazuje na skutočnosť, že pripustením analógie v zmysle výkladu dovolateľa by sa vytvoril stav, kedy by sa revízie právoplatných rozhodnutí v trestnom konaní v dôsledku zmeny právnej úpravy v prospech páchatela trestného činu, ku ktorej došlo po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutí, mohli domáhať len odsúdení, ktorým plynie lehota na podanie dovolania, čo je v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty ako aj zásadou rovnosti zakotvenou v čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Tdo/14/2025, z 3. apríla 2025)

Nad rámec uvedeného najvyšší súd upriamuje v tejto súvislosti pozornosť najmä na body 96, 97 a 107 Rozsudku Súdneho dvora vo veci C-544/23, v ktorom Súdny dvor zdôraznil, že pravidlo retroaktívneho uplatnenia priaznivejšieho ustanovenia trestného zákona sa má uplatniť, pokiaľ nebol vyhlásený žiadny právoplatný odsudzujúci rozsudok.

Pokiaľ obvinený v dovolaní poukazoval na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. II. ÚS 650/2025, zo 16. decembra 2025, najvyšší súd uvádza, že týmto rozhodnutím bola Súdnu dvoru Európskej únie predložená prejudiciálna otázka týkajúca sa predmetnej právnej otázky. Keďže o nej doposiaľ nebolo rozhodnuté, nemožno z uvedeného uznesenia vyvodzovať závery spôsobilé spochybniť alebo zmeniť ustálenú rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, od ktorej nemá dôvod sa v prejednávanej veci odchýliť.

Z uvedených dôvodov najvyšší súd uzatvára, že zmena právnej úpravy v oblasti ukladania trestov neumožňuje prehodnocovať tresty v právoplatne skončených prípadoch. Ak by bol dovolací súd povinný prihliadať na akúkoľvek zmenu právnej úpravy po právoplatnosti rozhodnutia súdu, vzniklo by tak riziko kontinuálneho cyklu rozhodovania, ktoré by narušilo princíp právnej istoty.

Súhrnne povedané, dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného zákona je naplnený len podľa jeho explicitného (výslovného) znenia a netýka sa primeranosti výmery uloženého druhu trestu, ak

ide o trest, ktorého uloženie zákon v konkrétnej procesnej situácii pripúšťa a tento bol uložený v rámci zákonom ustanovenej výmery. Skôr vyjadrené platí aj „naopak“ (vice versa) - dôvodom dovolania podľa naposledy označeného ustanovenia Trestného poriadku je len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa (R 86/2015).

Najvyšší súd konštatuje, že súdy rozhodovali na základe zistenia dvoch priťažujúcich okolností spočívajúcich v tom, že obvinený spáchal viac trestných činov a už bol za trestný čin odsúdený. Vzhľadom na existenciu viacčinného súbehu so skutkom, za ktorý bol obvinený právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky, sp. zn. 3T/57/2017, zo 7. septembra 2019, právoplatný 11. septembra 2017 a trestným rozkazom Okresného súdu Komárno, sp. zn. 2T/95/2018, z 13. februára 2019, právoplatný 2. júla 2019 mu ukladali súhrnný trest podľa ustanovenia Trestného zákona, ktoré sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný z trestnej činnosti v súbehu, teda podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v rozmedzí trestnej sadzby od 10 rokov do 15 rokov. V zmysle § 38 ods. 4 Trestného zákona pritom vychádzali zo zvýšenej dolnej hranice trestnej sadzby odňatia slobody (11 rokov a 8 mesiacov) a v zmysle § 42 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 41 ods. 2 Trestného zákona zo zvýšenej hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody (až do 20 rokov). Napokon, pri správnom zohľadnení všetkých okolností bol obvinenému okresným súdom, v spojení s krajským súdom, uložený trest pri dolnej hranici upravenej trestnej sadzby v zmysle § 172 ods. 2 Trestného zákona s použitím § 37 písm. h), písm. m) Trestného zákona, § 38 ods. 4 Trestného zákona, § 42 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 41 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona vo výmere 12 rokov. V predmetnej trestnej veci bol teda obvinenému uložený taký druh trestu a v takej výmere, ktorého uloženie Trestný zákon pripúšťa.

V dôsledku uvedeného potom námietka uloženia trestu podľa priaznivejšej právnej úpravy obvineného nemôže zakladať žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku, a preto nemohol najvyšší súd akceptovať argumentáciu obvineného citovanú vyššie, ako relevantnú.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať, ani meniť.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin, alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu, alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie posúdenie trestnosti činu a tiež uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 Trestného zákona - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premĺčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení súhrnného trestu a spoločného trestu (§ 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona), trestu odňatia slobody na doživotie (§ 47 a nasl. Trestného zákona) a pod..

Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže dovolateľ - či už obvinený alebo generálny prokurátor v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nie je oprávnený posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania skôr vo veci konajúce súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

Pre dovolací súd sú rozhodujúce skutkové zistenia, podľa ktorých obvinený mal spáchať skutok tak, ako je uvedený v rozsudku okresného súdu. Dovolací súd teda nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inštanciou zameranou na preskúmavanie rozhodnutí súdu druhého stupňa. Dovolací súd nie je možné vnímať ako ďalšiu (v poradí druhú) „odvoláciu“ inštanciu zameranú na preskúmanie rozhodnutí súdu nižšieho stupňa. S ohľadom na to nemôže dovolací súd skúmať skutkové závery a dôkazné úvahy súdov nižších stupňov, na základe ktorých dospeli k záveru o naplnení všetkých znakov žalovaného trestného činu.

Najvyšší súd poukazuje aj na závery vyplývajúce z jeho vlastnej rozhodovacej činnosti (R 47/2014), ktoré vychádzajú z prezumpcie, že dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku slúži výlučne na nápravu hmotnoprávných chýb. Dikcia za bodkočiarkou vylučuje skutkové námietky (nie je prípustné právne účinným spôsobom namietať, že skutok tak, ako bol zistený súdom prvého a druhého stupňa, bol zistený nesprávne a neúplne), ako aj „reinterpretáciu“ už vykonaných a „hodnotených“ dôkazov. Skutkový stav je vždy výsledkom tohto hodnotiaceho procesu.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal, že v skutkovej vete rozsudku nie je čin obvineného charakterizovaný konkrétnymi skutkovými okolnosťami, a preto nie je možné vyvodiť kvalifikáciu skutku podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

S uvedenou námietkou sa najvyšší súd nestotožnil. Preskúmaním napadnutých rozhodnutí dospel k záveru, že zo skutkovej vety rozsudku, ako aj z odôvodnení rozhodnutí súdov nižších stupňov, jednoznačne vyplývajú všetky relevantné skutkové okolnosti preukazujúce naplnenie znakov objektívnej stránky kvalifikovanej skutkovej podstaty podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona účinného v čase spáchania skutku.

Kvalifikačný znak podľa § 172 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (účinného v čase spáchania skutku) „a už bol za taký čin odsúdený“ je v skutkovej vete rozsudku dostatočne vyjadrený nasledovne: „a obžalovaný bol rozhodnutím LANDESGERICHT WELS, Rakúsko zo dňa 26.05.2015 sp. zn. 012 HV 50/2015x, právoplatné dňa 26.06.2015 uznaný vinným zo zločinu obchodovania s narkotikami podľa § 28a ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 5 Trestného zákona Rakúskej republiky a z prečinu nedovoleného zaobchádzania s narkotikami podľa § 27 ods. 1 a odsek 2 Trestného zákona Rakúskej republiky“. V odôvodnení rozsudku na strane 7 okresný súd zreteľne vysvetlil, prečo odsúdenie rakúskym súdom zohľadnil, s čím sa stotožnil aj krajský súd, keď na strane 4 uznesenia, vzhľadom na absenciu nových odvolacích námietok, odkázal na odôvodnenie okresného súdu.

Obvinený ďalej v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku namietal, že súdy pri rozhodovaní vychádzali z nesprávnej hmotnoprávnej úpravy v rozpore s § 2 ods. 1 Trestného zákona. Najvyšší súd uvádza, že otázku použitia právnej úpravy pri ukladaní trestu možno subsumovať pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, nakoľko nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie aj uloženie trestu v rozpore s § 2 ods. 1 a ods. 2 Trestného zákona. K tejto námietke však najvyšší súd v podrobnostiach odkazuje na závery uvedené pri posudzovaní dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že súdy rozhodovali podľa právnej úpravy platnej a účinnej v čase spáchania skutku v súlade s

§ 2 ods. 1 Trestného zákona, pričom obvineným uvádzaná novela Trestného zákona nadobudla účinnosť až po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Z uvedených dôvodov nie je táto námietka dôvodná ani z pohľadu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Pre dovolací súd je tak v zmysle uvedeného kľúčovým skutkové zistenie, podľa ktorého obvinený F. G. spáchal trestný čin tak, ako je uvedené v rozsudku súdu prvého stupňa, následne potvrdeného uznesením odvolacieho súdu. Tam opísanému skutkovému stavu plne zodpovedá aj právny záver vyjadrený v posúdení konania obvineného ako obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Použitú právnu kvalifikáciu podľa citovaných ustanovení odôvodňujú všetky skutkové okolnosti, ktoré sú v popise skutku zahrnuté, a ktoré vyjadrujú naplnenie príslušných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu.

Preto, rešpektujúc zákaz skúmania a menenia zisteného skutku vyplývajúci z § 371 ods. 1 písm. i) veta za bodkočiarkou Trestného poriadku, najvyšší súd uzatvára, že námietky obvineného a s tým súvisiaca argumentácia nenapĺňa ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (ani žiadny iný).

S ohľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dospel k záveru, že v trestnej veci obvineného nemožno konštatovať naplnenie žiadneho dovolacieho dôvodu, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.